

Arrest

nr. 181 726 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Ferozabad in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Uw vader verliet uw moeder en trouwde met een andere vrouw. Uw vader werkt bij de politie. De taliban vroegen uw moeder naar uw vader waarop ze zei niet te weten waar hij was. De taliban vroegen vervolgens naar u. U was op dat moment thuis en vluchtte vervolgens naar de bureu. U bent begin 2015 uit Afghanistan vertrokken en kwam op 21 oktober 2015 in België aan. U vroeg op 22 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, de taskara van uw vader, een politiebade van uw vader, certificaten betreffende het werk van uw vader en foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan uw herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maken. Uw kennis over Afghanistan en over uw regio is, zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, zeer beperkt. Bovendien zijn uw verklaringen over uw leven en – gebrek aan – scholing in Afghanistan incoherent en weinig overtuigend. Wat betreft uw gebrek aan scholing wordt u gevraagd te verklaren waarom u niet naar school bent gegaan waarop u zegt dat dit moeilijk is in uw regio en dat niemand naar school kan gaan (CGVS, p. 5). Aangezien er een school op een kleine tien minuten van uw dorp ligt wordt u gevraagd waarom u dan niet naar die school bent geweest waarop u dan weer meegeeft dat u niet geregistreerd was op die school (CGVS, p. 5). Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt u dan plots dat u niet naar school ging omdat u moest werken op het veld of als arbeider in het dorp (CGVS, p. 5). Gevraagd om te vertellen over dit werk op het veld zegt u dan weer dat u eigenlijk niet werkte maar gewoon eten en drinken bracht naar de twee boeren die op jullie gronden werkten (CGVS, p. 5). Uw werk als arbeider blijkt zich dan weer te beperken tot het helpen van uw vader en oom bij het bouwen van hun huis (CGVS, p. 5). Dat u als reden waarom u nooit naar school bent geweest eerst louter verklaart dat het in uw regio moeilijk was om naar school te gaan, vervolgens aangeeft dat u niet geregistreerd was en uiteindelijk beweert dat u moest werken doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen. Dat u vervolgens, wanneer gevraagd wordt om meer details over dit "werk" dat u zou hebben verhinderd naar school te gaan, louter weet te zeggen dat u eten en drinken bracht naar de werkers op het veld en u uw vader en oom ooit eens geholpen heeft bij het bouwen van hun huis roept nog meer vragen op. Gevraagd om een eenduidige verklaring te bieden voor de reden waarom u nooit naar school bent gegaan zegt u dan weer dat de helft van de jongeren in uw dorp naar school ging – terwijl u eerder zei dat niemand naar school kon gaan – en dat uw eigen reden voor het niet naar school gaan het werk van uw vader bij de politie was (CGVS, p. 5). Dergelijke incoherente verklaringen kunnen niet overtuigen.

Nog opmerkelijker is het dat u geen informatie kan geven over de boeren die op jullie gronden zouden werken. U zegt te denken dat er twee boeren op jullie gronden werken maar zegt uiteindelijk dat u het niet weet (CGVS, p. 6). Gevraagd deze onwetendheid te verklaren, gezien u immers eerder zei eten en drinken te brengen naar de boeren op jullie veld, zegt u vreemd genoeg dat u geen contact had met hen

(CGVS, p. 6). Gewezen op uw eerdere stelling dat u hen steeds eten en drinken kwam brengen zegt u dat er twintig tot dertig mensen op jullie gronden waren en dat u niet wist wie de boeren waren die jullie betaalden om op jullie gronden te werken (CGVS, p. 6). Dat u zegt dat u niet naar school kon gaan omdat u de boeren op jullie gronden eten en drinken moest brengen maar vervolgens geen idee blijkt te hebben wie die boeren dan wel zouden zijn geweest is weinig aannemelijk.

Uw verklaringen over uw gebrek aan scholing en over uw leven in Afghanistan zijn incoherent en weinig overtuigend. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel van onopgeleide boerenjongen dan ook in ernstige mate.

Voorts blijkt uw kennis over uw regio beperkt en zelfs incorrect. Zo zegt u dat u les volgde in de madrassa in Mansoor Kalai (CGVS, p. 6). Echter, uw verklaringen over de ligging van Mansoor Kalai komen niet overeen met beschikbare kaarten van uw regio. Gevraagd om de weg te beschrijven van uw dorp naar Mansoor Kalai zegt u dat er, behalve bomen, niets te zien was onderweg naar Mansoor Kalai (CGVS, p. 7). Echter, volgens de kaart ligt Mansoor Kalai op een drietal kilometer van uw dorp aan de andere kant van de grote snelweg tussen Kaboel en Jalalabad. Dat u dan zegt dat er behalve bomen niets specifiek te zien was onderweg van uw dorp naar Mansoor Kalai is opmerkelijk. Bovendien zegt u op een ander moment in het gehoor vreemd genoeg dat u zelf slechts af en toe in het geheim tot aan de grote weg kwam – omdat u van uw ouders niet zomaar naar buiten mocht (CGVS, p. 11). Dat u zegt dat u slechts af en toe tot aan de grote weg kwam in het geheim terwijl uw madrassa nog voorbij de grote weg ligt doet verdere twijfels rijzen.

U zegt verder, wanneer u de weg van uw dorp naar het districtscentrum beschrijft, dat deze via Mira Kalai gaat en pas na Surkhakan de grote weg bereikt (CGVS, p. 7). Dit is opnieuw een vreemde vaststelling. De weg van uw dorp, via het dorp Qala Mira of Qaleh-ye Mirak – zoals het op de kaarten geschreven staat – naar Surkhakan loopt voor een twaalf kilometer langs de grote weg tussen Kaboel en Jalalabad. Dat u zegt dat men pas de grote weg zou bereiken na Surkhakan is opvallend.

U wordt verder naar de dichtstbijzijnde districten rond Qarghayi gevraagd maar u kan slechts – na even nadenken – het district Alingar benoemen (CGVS, p. 13). Echter, ook de districten Mehtarlam van Laghman, en Surkhrod en Behsud van de provincie Nangarhar liggen dichtbij de regio van uw dorp. Daarnaast grenzen ook nog de districten Kuz Kunar, Dara Nur en Khogyani van Nangarhar en Surobi van Kaboel aan uw district. Dat u zelf, met moeite, slechts het district Alingar weet te benoemen roept vragen op.

Ook gevraagd naar dichtbijliggende provincies zegt u dat na Darunta Jalalabad komt en denkt u dat Kaboel dichtbij ligt (CGVS, p. 13). Verder zou u hier niets over weten (CGVS, p. 13). De provincie Laghman grenst aan de provincies Kaboel, Nangarhar, Kunar, Kapisa en Panjshir. Dat u slechts de provincie Kaboel weet te benoemen is opmerkelijk. Van Jalalabad weet u zelfs niet te zeggen of het een provincie dan wel een stad is (CGVS, p. 13). U wordt verder gevraagd naar de namen van provinciehoofdsteden, zoals u weet dat Mehtarlam de hoofdstad van Laghman is, waarop u Kaboel benoemt en meegeeft voor de rest niets te weten (CGVS, p. 13). Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met de naam Asadabad, de hoofdstad van de naburige provincie Kunar, blijkt u deze niet te kennen (CGVS, p. 13).

Uw kennis over uw regio is weinig overtuigend. Echter, gevraagd naar algemene informatie over Afghanistan zelf blijkt u hier evenmin weinig overtuigende kennis over te hebben. U zegt dat in Afghanistan Pashtu en Dari wordt gesproken (CGVS, p. 8). Gevraagd welke mensen in Afghanistan Dari spreken zegt u dat zij gewoon Dari- of Farsisprekenden genoemd worden (CGVS, p. 8). U wordt nog tweemaal gevraagd of de groep van Dari-sprekende mensen een specifieke naam zouden hebben maar u houdt het erbij dat zij louter Dari- of Farsi-sprekenden worden genoemd (CGVS, p. 8). Zelfs wanneer u erop gewezen wordt dat deze groep daadwerkelijk een specifieke naam heeft blijkt u hier niet van op de hoogte (CGVS, p. 9). Uit informatie blijkt dat de Tadzjiekse gemeenschap Dari als moedertaal heeft en ook de Dari-sprekenden worden genoemd. Dat u deze gemeenschap niet weet te benoemen is zeer opmerkelijk, zeker gezien u beweert dat uw eigen moeder Dari-spreker is (CGVS, p. 3). U wordt verder gevraagd naar bekende Dari-sprekers in Afghanistan maar u kan niemand benoemen (CGVS, p. 9). U wordt erop gewezen dat er veel bekende Dari-sprekende Afghanen zijn, zowel mensen die nu bekend zijn als mensen uit het verleden, en gevraagd of zo iemand kent maar u kan opnieuw geen antwoord bieden (CGVS, p. 9).

Verder wordt in het gehoor gepeild naar uw kennis over de sjiitische Hazara-gemeenschap in Afghanistan. Gevraagd of u, naast de door u benoemde Pashtunen, Pashai en Dari-sprekenden, nog andere gemeenschappen kent in Afghanistan zegt u van niet (CGVS, p. 9). U zegt later dat nawroz een sjiitisch feest is (CGVS, p. 12). Gevraagd wie de sjiieten in Afghanistan dan wel zijn zegt u ze niet te kennen en daar niets over te weten (CGVS, p. 12). U wordt er vervolgens op gewezen dat de sjiieten in Afghanistan een specifieke naam hebben en gevraagd of u deze naam kent maar u blijkt niet op de hoogte van een dergelijke naam (CGVS, p. 12).

U blijkt verder ook de maanden van de Afghaanse kalender niet te kennen. U zou ze gehoord hebben maar kan zich ze niet meer herinneren (CGVS, p. 12). U weet ook niet in welke maand nawroz, het Afghaanse nieuwjaar, gevierd wordt (CGVS, p. 12). U zegt vreemd genoeg zelfs dat dit in de tiende of elfde maand zou vallen (CGVS, p. 12). Uit informatie blijkt dat nawroz over heel Afghanistan een gekend en gevierd feest is. Dat u de naam van de maand waarin dit valt kent, noch weet wanneer in het jaar dit gevierd wordt is vreemd.

Uw kennis over uw regio en over Afghanistan zelf is weinig overtuigend. Uw advocaat verwijst in dit verband naar uw beperkte scholing (CGVS, p. 8 en 14). Echter, eerder werd vastgesteld dat u, vanwege uw incoherente verklaringen over de reden waarom u niet naar school bent gegaan en over uw leven als lid van een landbouwersfamilie, dit profiel van onopgeleide boerenjongen niet aannemelijk weet te maken. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als verklaring voor uw beperkte kennis over Afghanistan.

Tevens kan nog opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de etnische afkomst van uw ouders. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw beide ouders Pashtun zijn (DVZ, p. 4). Op het CGVS verklaart u echter dat uw vader Pashtun is maar uw moeder Dari-sprekend (CGVS, p. 3).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien de wijdverspreide corruptie met betrekking tot Afghaanse documenten, hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Deze kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Afghanistan niet herstellen. Wat betreft uw taskara dient bovendien opgemerkt te worden dat deze werd gevalideerd met een stempel uit 1383 (2004/2005), wat nog verder doet twifelen aan de authenticiteit van dit document. Met betrekking tot de foto's van uw vader dient gezegd dat u hier zelf niet op staat afgebeeld en deze op zich dan ook niet de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan kunnen herstellen. De enveloppe uit Afghanistan gericht aan uw opvangcentrum is op zich evenmin voldoende om uw herkomst uit Afghanistan te staven.

Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, nationaliteit en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst, nationaliteit en de reden(en) voor uw vertrek.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 september 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de landen en plaatsen van uw eerder verblijf. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst (CGVS, p. 14). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 14). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat er in het kader van uw asielerzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit zodat het niet aangewezen is om u naar Afghanistan terug te leiden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 31 oktober 2016 in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de bestreden beslissing wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er *in casu* sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend, noch dat hem de subsidiaire

beschermingsstatus kan worden toegekend. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan uw herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maken. Uw kennis over Afghanistan en over uw regio is, zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, zeer beperkt. Bovendien zijn uw verklaringen over uw leven en – gebrek aan – scholing in Afghanistan incoherent en weinig overtuigend. Wat betreft uw gebrek aan scholing wordt u gevraagd te verklaren waarom u niet naar school bent gegaan waarop u zegt dat dit moeilijk is in uw regio en dat niemand naar school kan gaan (CGVS, p. 5). Aangezien er een school op een kleine tien minuten van uw dorp ligt wordt u gevraagd waarom u dan niet naar die school bent geweest waarop u dan weer meegeeft dat u niet geregistreerd was op die school (CGVS, p. 5). Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt u dan plots dat u niet naar school ging omdat u moest werken op het veld of als arbeider in het dorp (CGVS, p. 5). Gevraagd om te vertellen over dit werk op het veld zegt u dan weer dat u eigenlijk niet werkte maar gewoon eten en drinken bracht naar de twee boeren die op jullie gronden werkten (CGVS, p. 5). Uw werk als arbeider blijkt zich dan weer te beperken tot het helpen van uw vader en oom bij het bouwen van hun huis (CGVS, p. 5). Dat u als reden waarom u nooit naar school bent geweest eerst louter verklaart dat het in uw regio moeilijk was om naar school te gaan, vervolgens aangeeft dat u niet geregistreerd was en uiteindelijk beweert dat u moest werken doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen. Dat u vervolgens, wanneer gevraagd wordt om meer details over dit “werk” dat u zou hebben verhinderd naar school te gaan, louter weet te zeggen dat u eten en drinken bracht naar de werkers op het veld en u uw vader en oom ooit eens geholpen heeft bij het bouwen van hun huis roept nog meer vragen op. Gevraagd om een eenduidige verklaring te bieden voor de reden waarom u nooit naar school bent gegaan zegt u dan weer dat de helft van de jongeren in uw dorp naar school ging – terwijl u eerder zei dat niemand naar school kon gaan – en dat uw eigen reden voor het niet naar school gaan het werk van uw vader bij de politie was (CGVS, p. 5). Dergelijke incoherente verklaringen kunnen niet overtuigen.

Nog opmerkelijker is het dat u geen informatie kan geven over de boeren die op jullie gronden zouden werken. U zegt te denken dat er twee boeren op jullie gronden werken maar zegt uiteindelijk dat u het niet weet (CGVS, p. 6). Gevraagd deze onwetendheid te verklaren, gezien u immers eerder zei eten en drinken te brengen naar de boeren op jullie veld, zegt u vreemd genoeg dat u geen contact had met hen (CGVS, p. 6). Gewezen op uw eerdere stelling dat u hen steeds eten en drinken kwam brengen zegt u dat er twintig tot dertig mensen op jullie gronden waren en dat u niet wist wie de boeren waren die jullie betaalden om op jullie gronden te werken (CGVS, p. 6). Dat u zegt dat u niet naar school kon gaan

omdat u de boeren op jullie gronden eten en drinken moest brengen maar vervolgens geen idee blijkt te hebben wie die boeren dan wel zouden zijn geweest is weinig aannemelijk.

Uw verklaringen over uw gebrek aan scholing en over uw leven in Afghanistan zijn incoherent en weinig overtuigend. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel van onopgeleide boerenjongen dan ook in ernstige mate.

Voorts blijkt uw kennis over uw regio beperkt en zelfs incorrect. Zo zegt u dat u les volgde in de madrassa in Mansoor Kalai (CGVS, p. 6). Echter, uw verklaringen over de ligging van Mansoor Kalai komen niet overeen met beschikbare kaarten van uw regio. Gevraagd om de weg te beschrijven van uw dorp naar Mansoor Kalai zegt u dat er, behalve bomen, niets te zien was onderweg naar Mansoor Kalai (CGVS, p. 7). Echter, volgens de kaart ligt Mansoor Kalai op een drietal kilometer van uw dorp aan de andere kant van de grote snelweg tussen Kaboel en Jalalabad. Dat u dan zegt dat er behalve bomen niets specifiek te zien was onderweg van uw dorp naar Mansoor Kalai is opmerkelijk. Bovendien zegt u op een ander moment in het gehoor vreemd genoeg dat u zelf slechts af en toe in het geheim tot aan de grote weg kwam – omdat u van uw ouders niet zomaar naar buiten mocht (CGVS, p. 11). Dat u zegt dat u slechts af en toe tot aan de grote weg kwam in het geheim terwijl uw madrassa nog voorbij de grote weg ligt doet verdere twijfels rijzen.

U zegt verder, wanneer u de weg van uw dorp naar het districtscentrum beschrijft, dat deze via Mira Kalai gaat en pas na Surkhakan de grote weg bereikt (CGVS, p. 7). Dit is opnieuw een vreemde vaststelling. De weg van uw dorp, via het dorp Qala Mira of Qaleh-ye Mirak – zoals het op de kaarten geschreven staat – naar Surkhakan loopt (...) langs de grote weg tussen Kaboel en Jalalabad. Dat u zegt dat men pas de grote weg zou bereiken na Surkhakan is opvallend.

U wordt verder naar de dichtstbijzijnde districten rond Qarghayi gevraagd maar u kan slechts – na even nadenken – het district Alingar benoemen (CGVS, p. 13). Echter, ook de districten Mehtarlam van Laghman, en Surkhrod en Behsud van de provincie Nangarhar liggen dichtbij de regio van uw dorp. Daarnaast grenzen ook nog de districten Kuz Kunar, Dara Nur en Khogyani van Nangarhar en Surobi van Kaboel aan uw district. Dat u zelf, met moeite, slechts het district Alingar weet te benoemen roept vragen op.

Ook gevraagd naar dichtbijliggende provincies zegt u dat na Darunta Jalalabad komt en denkt u dat Kaboel dichtbij ligt (CGVS, p. 13). Verder zou u hier niets over weten (CGVS, p. 13). De provincie Laghman grenst aan de provincies Kaboel, Nangarhar, Kunar, Kapisa en Panjshir. Dat u slechts de provincie Kaboel weet te benoemen is opmerkelijk. Van Jalalabad weet u zelfs niet te zeggen of het een provincie dan wel een stad is (CGVS, p. 13). U wordt verder gevraagd naar de namen van provinciehoofdsteden, zoals u weet dat Mehtarlam de hoofdstad van Laghman is, waarop u Kaboel benoemt en meegeeft voor de rest niets te weten (CGVS, p. 13). (...)

Uw kennis over uw regio is weinig overtuigend. Echter, gevraagd naar algemene informatie over Afghanistan zelf blijkt u hier evenmin weinig overtuigende kennis over te hebben. U zegt dat in Afghanistan Pashtu en Dari wordt gesproken (CGVS, p. 8). Gevraagd welke mensen in Afghanistan Dari spreken zegt u dat zij gewoon Dari- of Farsisprekenden genoemd worden (CGVS, p. 8). U wordt nog tweemaal gevraagd of de groep van Dari-sprekende mensen een specifieke naam zouden hebben maar u houdt het erbij dat zij louter Dari- of Farsi-sprekenden worden genoemd (CGVS, p. 8). Zelfs wanneer u erop gewezen wordt dat deze groep daadwerkelijk een specifieke naam heeft blijkt u hier niet van op de hoogte (CGVS, p. 9). Uit informatie blijkt dat de Tadzjiekse gemeenschap Dari als moedertaal heeft en ook de Dari-sprekenden worden genoemd. Dat u deze gemeenschap niet weet te benoemen is zeer opmerkelijk, zeker gezien u beweert dat uw eigen moeder Dari-spreker is (CGVS, p. 3). U wordt verder gevraagd naar bekende Dari-sprekers in Afghanistan maar u kan niemand benoemen (CGVS, p. 9). U wordt erop gewezen dat er veel bekende Dari-sprekende Afghanen zijn, zowel mensen die nu bekend zijn als mensen uit het verleden, en gevraagd of zo iemand kent maar u kan opnieuw geen antwoord bieden (CGVS, p. 9).

Verder wordt in het gehoor gepeild naar uw kennis over de sjiitische Hazara-gemeenschap in Afghanistan. Gevraagd of u, naast de door u benoemde Pashtunen, Pashai en Dari-sprekenden, nog andere gemeenschappen kent in Afghanistan zegt u van niet (CGVS, p. 9). U zegt later dat nawroz een sjiitisch feest is (CGVS, p. 12). Gevraagd wie de sjiieten in Afghanistan dan wel zijn zegt u ze niet te kennen en daar niets over te weten (CGVS, p. 12). U wordt er vervolgens op gewezen dat de sjiieten in

Afghanistan een specifieke naam hebben en gevraagd of u deze naam kent maar u blijkt niet op de hoogte van een dergelijke naam (CGVS, p. 12).

U blijkt verder ook de maanden van de Afghaanse kalender niet te kennen. U zou ze gehoord hebben maar kan zich ze niet meer herinneren (CGVS, p. 12). U weet ook niet in welke maand nawroz, het Afghaanse nieuwjaar, gevierd wordt (CGVS, p. 12). U zegt vreemd genoeg zelfs dat dit in de tiende of elfde maand zou vallen (CGVS, p. 12). Uit informatie blijkt dat nawroz over heel Afghanistan een gekend en gevierd feest is. Dat u de naam van de maand waarin dit valt kent, noch weet wanneer in het jaar dit gevierd wordt is vreemd.

Uw kennis over uw regio en over Afghanistan zelf is weinig overtuigend. Uw advocaat verwijst in dit verband naar uw beperkte scholing (CGVS, p. 8 en 14). Echter, eerder werd vastgesteld dat u, vanwege uw incoherente verklaringen over de reden waarom u niet naar school bent gegaan en over uw leven als lid van een landbouwersfamilie, dit profiel van onopgeleide boerenjongen niet aannemelijk weet te maken. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als verklaring voor uw beperkte kennis over Afghanistan.

(...)

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien de wijdverspreide corruptie met betrekking tot Afghaanse documenten, hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Deze kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Afghanistan niet herstellen. Wat betreft uw taskara dient bovendien opgemerkt te worden dat deze werd gevalideerd met een stempel uit 1383 (2004/2005), wat nog verder doet twifelen aan de authenticiteit van dit document. Met betrekking tot de foto's van uw vader dient gezegd dat u hier zelf niet op staat afgebeeld en deze op zich dan ook niet de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan kunnen herstellen. De enveloppe uit Afghanistan gericht aan uw opvangcentrum is op zich evenmin voldoende om uw herkomst uit Afghanistan te staven.

Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, nationaliteit en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst, nationaliteit en de reden(en) voor uw vertrek.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 september 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de landen en plaatsen van uw eerder verblijf. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst (CGVS, p. 14). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 14). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan te volharden in zijn asielrelaas, het opwerpen van enkele ongefundeerde en blote beweringen zonder in concreto de motieven in de bestreden beslissing te trachten weerleggen en het formuleren van algemene kritiek op basis van rechtspraak van de Raad of het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een poging te ondernemen om de motieven in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer.

In de bestreden beslissing wordt immers – terecht zoals blijkt uit het administratief dossier – geoordeeld dat verzoeker zijn herkomst uit het district Qarghayi, zijn profiel als ongeschoolde landbouwerszoon en Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk weet te maken. Het louter volharden dat hij steeds de waarheid heeft verteld, is niet meer dan het ontkennen van de motieven in de bestreden beslissing daar deze stelling niet gepaard gaat met enig concreet verweer tegen deze motieven.

Waar verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd en lage scholingsgraad, dient er vooreerst op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zijn voorgehouden profiel van onopgeleide boerenjongen niet aannemelijk weet te maken en dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw nalaat aan de hand van enig concreet element deze motivering te weerleggen. Daarenboven mag ook van minderjarige personen met een lage scholingsgraad worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen van het land waarvan zij de nationaliteit hebben en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoekers algemene mededeling dat verweerder geen enkel appreciatieverschil maakt al naargelang de persoon afkomstig is van het platteland of van de stad, zijn hele leven in Afghanistan heeft gewoond of maar een deel en iedere andere specificiteit, is een uit de lucht gegrepen stelling. Verzoeker laat immers na *in concreto* te duiden waar verweerder volgens hem *in casu* geen of onvoldoende onderscheid zou hebben gemaakt tussen personen afkomstig van het platteland en deze afkomstig uit de stad, personen die hun hele leven in Afghanistan hebben gewoond of slechts een deel van hun leven en andere specificiteiten, alsook welke invloed dit zou hebben op de beoordeling *in casu*.

De Raad stelt tevens vast dat het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* aangepast werd aan verzoekers leeftijd en dat deze werden uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begreep en dit ongeacht zijn leeftijd, lage scholingsgraad en afkomst. Verzoekers algemene opmerkingen kunnen dan ook de gedane vaststellingen niet verschonen.

Waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij geenszins objectief was, dient erop te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft waaruit concreet zou blijken dat de dossierbehandelaar onbevooroordeeld zou zijn geweest.

Waar verzoeker stelt dat heel veel mogelijkheden niet werden benut door de verwerende partij, dat hij tijdens het gehoor niet de mogelijkheid kreeg zijn documenten te duiden en dat er tijdens het gehoor op werd gewezen dat dit op een weinig efficiënte manier verliep, moet worden opgemerkt dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zonder uitzondering gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen.

Zo kon worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn gebrek aan scholing telkenmale wijzigt. Vooreerst stelt verzoeker dat het moeilijk is om naar school te gaan in zijn regio en dat niemand naar school kan gaan (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Aangezien er een school op een kleine tien minuten van het dorp ligt wordt verzoeker gevraagd waarom hij dan niet naar die school is geweest waarop verzoeker dan weer meegeeft dat hij niet geregistreerd was op die school (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt verzoeker dan plots dat hij niet naar school ging omdat hij moest werken op het veld of als arbeider in het dorp (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Gevraagd om te vertellen over dit werk op het veld zegt verzoeker dan weer dat hij eigenlijk niet werkte maar gewoon eten en drinken bracht naar de twee boeren die op hun gronden werkten (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Met betrekking tot deze twee boeren stelt verzoeker dat hij denkt dat er twee boeren op hun gronden werken maar zegt uiteindelijk dat hij het niet weet (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Gevraagd deze onwetendheid te verklaren, stelt verzoeker dan weer dat hij geen contact had met hen (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Gewezen op zijn eerdere stelling dat hij hen steeds eten en drinken kwam brengen stelt hij dat er twintig tot dertig mensen op hun gronden waren en dat hij niet wist wie de boeren waren die zij betaalden om op hun gronden te werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Dat verzoeker stelt dat hij niet naar school kon gaan omdat hij de boeren op hun gronden eten en drinken moest brengen maar

vervolgens geen idee blijkt te hebben wie die boeren dan wel zouden zijn geweest ontbeert dan ook elke geloofwaardigheid. Verzoekers werk als arbeider blijkt zich dan weer te beperken tot het helpen van zijn vader en oom bij het bouwen van hun huis (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Gevraagd om een eenduidige verklaring te bieden voor de reden waarom hij nooit naar school is gegaan zegt verzoeker dan weer dat de helft van de jongeren in zijn dorp naar school ging – terwijl hij eerder zei dat niemand naar school kon gaan – en dat zijn eigen redenen voor het niet naar school gaan het werk van zijn vader bij de politie was (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Dergelijke incoherente en wisselende verklaringen kunnen niet overtuigen. Ook van een zogenaamde ongeschoolde plattelandsjongen kan worden verwacht dat hij eenduidig kan verklaren waarom hij niet naar school is geweest. Dergelijke vaststellingen volstaan dan ook om te oordelen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde profiel van onopgeleide plattelandszoon.

Het algemene betoog in het verzoekschrift omtrent de redenen waarom kinderen in verzoekers regio niet naar school gingen en het herhalen van bepaalde van zijn verklaringen volstaat dan ook geenszins om afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen. Het argument dat het soms gebeurde dat de voormelde twee boeren soms een beroep deden op andere loonwerkers om de gronden te bewerken volstaat dan ook niet teneinde zijn verklaringen coherent te laten overkomen.

Waar verzoeker niet ontkent dat er een grote weg niet ver van zijn dorp loopt, maar stelt dat hij deze weg niet nam om naar school te gaan, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat de madrassa voorbij de grote weg ligt. Meer nog uit de bij het administratief dossier gevoegde kaart blijkt zelfs dat verzoeker de madrassa niet kon bereiken zonder deze weg over te steken.

Waar verzoeker aangeeft dat hij de veiligste route diende te nemen, moet worden opgemerkt dat dit niets afdoet aan zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat men de grote weg pas kan bereiken na Surkhakan, terwijl de weg van zijn dorp, via het dorp Qala Mira of Qaleh-ye Mirak – zoals het op de kaarten geschreven staat – naar Surkhakan loopt langs de grote weg tussen Kaboel en Jalalabad. Verzoeker heeft tijdens het gehoor op geen enkel moment aangegeven dat hij deze weg nooit nam, doch een alternatieve route volgde. Het argument dat de gebruikte kaarten niet nauwkeurig, gedetailleerd noch accuraat zouden zijn, is slechts een bewering. De kaarten aanwezig in het administratief dossier bieden een duidelijk en nauwkeurig zicht op verzoekers regio van herkomst. Verzoeker brengt overigens geen enkele informatie bij waaruit blijkt dat deze kaarten niet accuraat zouden zijn.

Waar verzoeker zijn gebrekkige scholing aanwendt teneinde zijn gebrekkige kennis van de dichtstbijzijnde districten rond Qarghayi en omliggende provincies te verschonen, moet worden opgemerkt dat hoger werd vastgesteld dat verzoeker, vanwege zijn incoherente verklaringen over de reden waarom hij niet naar school is gegaan en over zijn even als lid van een landbouwersfamilie, dit profiel van onopgeleide boerenjongen niet aannemelijk weet te maken. Hoe dan ook moet tevens worden opgemerkt dat deze kennis niet louter schoolse kennis betreft. In het dagelijkse leven wordt er ongetwijfeld gesproken over nabije districten, provincies en provinciehoofdsteden. Het is echter frappant dat verzoeker slechts één district, één provincie en twee hoofdsteden weet op te nemen, hetgeen niet aannemelijk is indien hij gedurende jaren deel uitmaakte van de Afghaanse maatschappij.

Waar verzoeker een argumentatie ontwikkelt omtrent tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op tegenstrijdige verklaringen. Waar hij stelt dat eventuele incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas uitmaken, moet worden opgemerkt dat het verzoekers onwetendheid is omtrent zijn regio van herkomst en nationaliteit wat maakt dat verzoeker geen zich biedt op zijn werkelijke nood aan bescherming.

Waar verzoeker erop wijst dat hij geen contact had met zijn vorige voogd en onvoldoende is voorbereid geweest voor de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toont hij niet aan op welke wijze dit zijn verklaringen had kunnen beïnvloeden dermate dat er wel geloof zou kunnen worden aan gehecht. Waar hij in het verzoekschrift stelt een foto te voegen waarop hij samen met zijn vader staat afgebeeld en aangeeft dat deze foto door de vorige voogd niet werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze foto niet bij het verzoekschrift gevoegd wordt. Overigens kan een dergelijke foto waarop enkel hij en zijn vader zouden zijn afgebeeld geen uitsluitel bieden over verzoekers afkomst en nationaliteit.

Wat betreft de “*verklaring mbt identiteit vader*” en de “*badge politie van vader van verzoeker*” die verzoeker bij de aanvullende nota van 30 december 2016 voegt en die zijn afkomst en het werk van zijn vader zouden bewijzen, moet worden opgemerkt dat documenten zijn identiteit en asielrelaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hierbij komt nog dat er veel corruptie is in Afghanistan en dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerd afkomst en nationaliteit te herstellen.

Verzoeker laat de motivering omtrent zijn kennis over Afghanistan in het algemeen nagenoeg ongemoeid. Zo blijkt hij niet op de hoogte te zijn van de specifieke naam van de groep van Dari-sprekenden, zoals blijkt uit de in het administratief dossier aanwezige informatie, terwijl hij beweert dat zijn eigen moeder Dari-spreker is, kent hij de Afghaanse kalender niet en weet hij ook niet in welke maand nawroz, het Afghaanse nieuwjaar, gevierd wordt, terwijl uit de in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt dat nawroz over heel Afghanistan een gekend en gevierd feest is. Voor zover verzoeker opnieuw zijn profiel van ongeschoolde Afghaanse plattelandsjongen opwerpt teneinde zijn gebrekkige kennis te verschonen, moet worden opgemerkt dat hoger werd vastgesteld dat verzoeker, vanwege zijn incoherente verklaringen over de reden waarom hij niet naar school is gegaan dit profiel van onopgeleide boerenjongen niet aannemelijk weet te maken. Overigens is er geen schoolse kennis vereist om te weten wanneer Afghaans nieuwjaar wordt gevierd noch om als boerenzoon kennis te hebben van de Afghaanse kalender. Ook kennis omtrent andere etnieën dan de zijne in zijn land van herkomst is niet louter te herleiden tot schoolse kennis. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker niets afweet over de sjitische Hazara-gemeenschap in Afghanistan. Het argument dat hij een soenniet is en geenszins vertrouwd is met deze gemeenschap verschoont zijn onwetendheid dienaangaande niet. Verzoeker toont niet aan dat hij een dermate ongeschoold en geïsoleerd bestaan heeft geleid waardoor hij van de etnische bevolkingsgroepen in zijn beweerd land van afkomst niet op de hoogte is. Uit de informatie aanwezig in het administratief blijkt welke ingrijpende problemen Hazara’s in het verleden hebben gekend. Ongeacht zijn jonge leeftijd is het niet aannemelijk dat verzoeker hiermee totaal onbekend is.

Verzoeker ontwikkelt een betoog omtrent het gewicht dat aan militair-politieke vragen worden gehecht, doch gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet gesteund is op verzoekers onwetendheid met betrekking tot militaire en politieke kwesties.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals die door verzoekende partij bijgebracht, omtrent gedwongen rekrutering en het risicoprofiel als minderjarige en de stelling dat zijn vader geassocieerd wordt met de Afghaanse overheid gelet op zijn werk bij de politie om te besluiten dat hij een risicoprofiel heeft, volstaat niet om zijn afkomst en nationaliteit aan te tonen. Waar verzoeker verwijst naar “*Het UNHCR rapport van 2013*” en stelt dat hij een risico loopt als Afghaanse jongeman die duidelijk verwesterd is en een risico loopt ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als een geloofsafvallige, dient er nogmaals op gewezen dat dit niet volstaat om zijn afkomst en nationaliteit aan te tonen.

Met de bewering in het verzoekschrift dat indien verzoeker zou worden teruggewezen naar Afghanistan, dit een zodanige psychologische ontredde bij hem zal teweegbrengen, wordt voorbijgegaan aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat het niet aangewezen is om verzoeker naar Afghanistan terug te leiden omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerd afkomst en nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn

aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Het betoog omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Laghman is derhalve niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF